

Pânza lui Edi

de Veronica Iani, după o întâmplare adevărată, 16 martie 2020

– Edi, ai terminat de scris de pe tablă?

– Sigur, doamna!

Edi închise repede caietul și îl puse în ghiozdan. Mai erau două minute până să sune de ieșire. De abia aștepta partida de fotbal.

– Copii, lăsați caietele pe catedră. Vreau să le verific cât sunteți afară la ora de sport.

Edi se înroși. Întinse caietul fără să o privească pe învățătoare. Până să înceapă meciul, simți o mică strângere de stomac, apoi uită cu desăvârșire stânjeneala. Îi reveni însă brusc, atunci când doamna îi chemă să le restituie caietele.

– Nu ai terminat de scris de pe tablă.

– Nu am avut timp, ridică el din umeri.

– Atunci de ce m-ai mințit că ai terminat?

Edi luă caietul și se așeză în bancă. Privi în jur și rupse încet foaia pe care doamna făcuse un semn de întrebare mare și roșu. Când primiră cornurile și merele pentru gustare, profită de moment și aruncă foaia la coș. Era mulțumit că reușise să șteargă orice urmă din caiet, însă tot nu se putea liniști. Dacă doamna îi spunea mamei?

– Doamna, Edi și-a aruncat cornul pe geam!

– Pârâcioaso! zise printre dinți Edi.

Toată clasa se întoarse spre el. Evident că nu a recunoscut că îl aruncase de nervi.

– L-am mâncat! spuse fără măcar să clipească.

Doamna îl privi lung.

Acasă, cât timp a stat la masă, bunica l-a tot discutat despre ce a mai făcut pe la școală. Nu a suflat însă nicio vorbă despre cele întâmplate.

– Săru' mâna pentru masă! Mă duc să mă odihnesc puțin, apoi mă apuc de teme.

Își luă ghiozdanul de pe hol și se duse în cameră.

Bunica aproape scăpă din mână farfuria pe care o spăla atunci când îl auzi țipând. Alergă într-un suflet la el.

– Ce-ai pățit?

Alb la față, Edi stătea în mijlocul camerei, privind scaunul de la birou.

– Nimic, mi s-a părut că este cineva în cameră.

– Hai, culcă-te, pesemne ești obosit. Nu-i nimeni în cameră.

Bunica îl mângâie pe cap și închise încet ușa după ea.

– Vezi, ți-am zis că nu mă poate vedea, doar tu poți. Credeai că te mint?

Edi stătea înțepenit și se holba la lunganul care se instalase comod în scaunul său.

– E chiar gustos cornul ăsta, zise el și aruncă pe jos ambalajul.

– De unde ai cornul? Cine ești?

– Nu îl recunoști? Este cornul pe care l-ai aruncat pe geam. Ar trebui să îmi mulțumești că l-am luat și nu au avut vreo dovadă împotriva ta. Deci, sunt prietenul tău cel mai bun.

– Nu te-am văzut în viața mea.

– Ei, eram mult prea slăbănog ca să mă vezi. Însă, văd că de la o vreme ai grijă să mă hrănești zilnic. Arăt din ce în ce mai bine.

Lunganul se ridică și se admiră în geamul deschis al ferestrei. Hainele atârnavu jalnic pe el, iar oasele feței aproape îi străpungeau pielea gălbuie.

– Eu... eu te hrănesc? Cu ce? bolborosi Edi.

– Cu minciuni! rânji lunganul. Azi deja am primit două mari și gogonate. Astea-s cele mai gustoase. Dar, să știi că au fost bune și cele de ieri și alaltăieri. Ce, ai uitat? „Mami, nu avem nimic temă pentru mâine!”, „Mami, doamna ne lasă să venim cu gumă de mestecat la școală.”

Dacă vrei să-ți reamintesc și altele, le am aici.

Scoase dintr-un buzunar un caiet pe coperta căruia scria mare „MENIU”.

– Ia să vedem ce am avut la masă săptămâna trecută, zise el răsfoind caietul. Înainte îmi dădeai prea puțin de mâncare, însă, acum, văd că îți este din ce în ce mai ușor. Știi, ăsta este secretul minciunilor: cu cât le spui mai des, cu atât le zici mai ușor. Dar, nu-ți face griji, costumul meu este suficient de mare, mă poți îngrășa.

Edi se lăsă încet pe marginea patului. Camera se învârtea cu el.

– Da, mai bine te culci. Mă ocup eu între timp de temele tale. Am niște idei grozav de gustoase: „Vă rog să mă scuzați, doamna învățătoare, dar mi-am uitat caietul acasă”. Stai! Asta nu merge pentru că ai folosit-o săptămâna trecută. „Vă rog să mă scuzați, dar pisica a vărsat cana cu cacao pe caietul meu și nu am mai avut timp să refac tema.” Chiar, ai pisică? Nu contează.

– Cum te cheamă? Îngăimă Edi.

– Minciună, cum altfel să mă cheme?

– Voi spune adevărul!

– Nu pari foarte convins, râse lunganul. În mod normal, mi-ar fi fost teamă de chestia asta, dar, știi ce? Am un aliat. Îl chem imediat ce apare pericolul ca cineva să spună adevărul.

– Nu te cred.

Lunganul își scoase din buzunar telefonul și i-l arătă lui Edi.

– Ce scrie aici?

– FRICA, șopti Edi.

– Vezi că nu te mint?

– Da, mi-e frică să spun adevărul.

– Acum că ai văzut cum stau lucrurile, treci de te culcă. Te văd cam palid.

Minciună se întoarse liniștit spre birou și scoase o foarfecă imensă și o pilă din buzunarele lui încăpătoare. Începu să-i ascută tacticos lamele.

– Ce faci cu ea? făcu ochii mari Edi și își puse mâinile la urechi. Nu suport zgomotul acesta.

– A, scuze, dar trebuie să o ascut. O faci să se tocească atât de repede.

– Tot eu sunt de vină?

– A, dar nu sunt supărat din cauza asta. Stai liniștit, nu te învinovățesc. Este chiar o bucurie pentru mine când o folosești. Cu cât tai mai multe fire, cu atât îmi merge mai bine.

– Eu tai fire?!

– Hai să îți spun cum stă treaba, mai ales că nu prezinți vreun pericol dacă afli. Poate mai îți minte povestea în care se zicea că între toți oamenii există legături construite prin ascultare, adevăr, ajutor, grijă, mă rog, chestii dintr-astea siropoase. Află că nu este doar o poveste.

Sunteți cu toții legați cu mii de fire nevăzute prin care circulă – stai că mi se face greață când

pronunț cuvântul – IUBIREA. Bleah! Na, că am zis-o! Lucrurile ar putea fi pierdute pentru mine, însă, ce crezi? Firele acestea pot fi tăiate! Țac-țac!

Lunganul verifică cu degetul ascuțișul foarfecii.

– Perfect! Ai tăiat atâtea fire cu minciunile tale! Hi, hi! Știi cum arată plasa din jurul tău? Ca lovită de un elefant.

Minciună începu să se învârtă cu scaunul și să fredoneze:

„Un elefant

Se legăna

Pe o pânză de păianjen...”

Edi se repezi afară din cameră. Se duse în bucătărie și bău pe nerăsuflăte un pahar cu apă.

Broboane de transpirație îi alunecau pe frunte.

– Hei, am ajuns acasă! se auzi din hol vocea mamei.

– Mami... săru' mâna!

– Bună. Ești nițel cam palid? Ia să bem o limonadă! Vai, dar s-a stins candela.

Mama luă candela din fața icoanei, turnă cu grijă ulei și o aprinse. Flacăra arunca sclipiri pe chipul ei. Edi izbucni în plâns.

– Mami, trebuie... mi-e frică să îți spun ceva... te-am...

– Curaj! îl strânse mama în brațe.

ACTIVITĂȚI PROPUSE DE IOANA REVNIC

Discută. Și scrie - la scriempovesti@gmail.com - ce crezi!

1. Oare ce vrea să îi spună Edi mamei?
2. Imaginează-ți o scurtă continuare a poveștii.
3. Dacă ai fi în locul lui Edi, ai recunoaște că ai mințit?
4. Când ai mințit ultima oară? De ce? Minciuna ta a avut urmări neplăcute? Care au fost acestea?
5. Lui Edi îi e frică să spună adevărul. Oare din ce alte motive, în afară de teamă, mint copiii?
6. Ce medicament magic ar putea să vindece teama de a spune adevărul?
7. Recitește acest fragment: „Poate mai ții minte povestea în care se zicea că între toți oamenii există legături construite prin ascultare, adevăr, ajutor, grijă. (...) Află că nu este doar o poveste. Sunteți cu toții legați cu mii de fire nevăzute prin care circulă IUBIREA. Cum crezi tu că se pot întări legăturile de iubire dintre oameni?”

Joacă-te!

Creează o felicitare jucăușă, în care să scrii un mesaj de prețuire, de recunoștință, pentru cei apropiați. Poți să îți exprimi recunoștința și altfel. Ai [AICI](#) o idee interesantă.

Provocare

În următoarele trei zile, încearcă să nu spui nicio minciună. Scrie-mi dacă ai reușit. Povestește-mi ce ai simțit în tot acest timp.